

отъ Жеравна. Той получилъ образование въ Шуменъ заедно съ Васи́ла Друме́въ. Двамата приятели започнали още по-ревностно да работятъ въ училището, въ читалището и между гражданитѣ. И двамата били гърлести и едри мжже, та кога говорѣли или пѣли, всѣки се спиралъ да слуша. Освенъ това, Василъ Друме́въ четѣлъ много исторически и географски книги. Той обичалъ да разказва прочетеното, и всички съ захласъ го слушали.

На учение въ Русия.

Нашиятъ даровитъ младежъ съ труда си много се прочулъ. Но той разбралъ, че има нужда отъ по-голяма наука. А такава наука той можелъ да добие въ Русия. Отъ тази мисль той не можелъ да се отърве ни дене, ни ноще. Друме́въ челъ българския вестникъ, що се списвалъ въ Цариградъ, и оттамъ научилъ, че се дирятъ нѣколко младежи да идатъ на учение въ Русия.

Желанието му се разпалило. Но кой да го препоръча? Чорбаджиитѣ гледали да изпратятъ своитѣ синове. За щастие, намѣрилъ се единъ добъръ човѣкъ, който настоялъ да бжде изпратенъ младиятъ и способенъ учителъ Василъ Друме́въ. Това и станало.

Презъ лѣтото 1858 година Василъ Друме́въ отишелъ въ Цариградъ. Оттамъ съ други младежи той заминалъ съ руски параходъ за Одеса. Одескитѣ българи го приели добре и го настанили въ мѣстната духовна семинария на учение. Тогава Василъ Друме́въ билъ на 18 години. Въ рускитѣ духовни семинарии се се давало сериозно и широко образование. Друме́въ се запозналъ въ Одеса съ много млади и стари българи, съ руси, съ сърби, съ поляци и други славяни.

Василъ Друме́въ училъ въ одеската семинария (богословско училище) цѣли 7 години. Придобилъ голѣми знания, изучилъ отлично руски и други езици, прочелъ много книги отъ руски и български писатели, научилъ се да пише по вестници и списания. Презъ